

JOAN F. MIRA

“La senyora va publicar un llibre, ‘*La putain de la République*’, de títol memorable, on explicava les peculiaritats del cas. Abans, el senyor Dumas tenia una altra amiga, Nahhed Ojjieh, viuda d’un traficant àrab d’armes i filla del general Tlass ‘el Sanguinari’, ministre de Defensa de Síria, però això és un altre tema”

La puta de la República

La qualitat dels escàndols oficials de cada país sol correspondre a la de la societat que els engendra o alimenta: observeu, per exemple, la infinita diferència entre la tradicional i aristocràtica República Francesa i el reimpromissat o *parvenu* Regne d’Espanya. Aquesta qualitat es manifesta, si hom s’ho mira amb esperit de mètode, en les variants de la intriga als nivells més alts visibles. Quant als invisibles —com alguna historieta de la qual seria protagonista el titular de la monarquia espanyola—, no tenen el mateix valor justament perquè són invisibles. Si vostès comparen la qualitat de l’afer de Clinton i la becària amb els recargolats embolics de la família Windsor i adjacents, podran fer-se càrrec de la profunditat del tema. I si comparen els més alts escàndols del miterrandisme francès amb els del gonzalisme espanyol, la distància ja no és profunda, és abismal. En primer lloc, perquè al Regne d’Espanya no hi ha una cort que funcione com a cort, i a la República Francesa sí. La de González, com la d’Aznar, es pareixia més a una “*corte de los milagros*” que a cap altra cosa. “*Milagros*” financers, literaris, policials, ministerials, i els que vostès vulguen recordar. Però sempre dins d’una vulgaritat que, amb bona voluntat i tot, no han pogut superar: falta de tradició, sobra de *picaresca*. O és que, en l’eix Valladolid-Madrid-Sevilla, la *picaresca* és la substància de la tradició. Una cosa que la història castellano-espanyola no ha inventat mai és la *noblesse de robe*, i això es nota, també, en la qualitat dels personatges de la crònica pública. A França, la *noblesse de robe*, aquella aristocràcia del càrrec públic —no només poder o diners: aristocràcia— es posà en funcionament el segle XVII, en temps de Colbert, Mazarin i Richelieu, i des d’aleshores que es renova a cada generació o a cada època, amb reis, imperis, repúbliques, De Gaulle, Giscard d’Estaing o Mitterrand. François Mitterrand, és l’últim exemple d’una sòlida tradició: el sobirà, la cort, els grans càrrecs, els nobles, els fills. Observen vostès els homes i la seua funció emblemàtica, comparen els aires de Mitterrand, Napoleó i Lluís XIV, i ja em diran el resultat: idèntics. O contemplin la cara d’antic duc o de marquès de soca que té Roland Dumas, que fa pocs mesos apareixia a les cròniques judicials. Un tall de cara que estaria a mig camí entre Jorge Semprún i José Luís de Villalonga, precisament dos dels molt escassos exemplars d’una forma o una altra de noblesa que va donar el règim anterior —el gonzalista, que no és l’aznarista: aquest no n’ha donat cap.

Com vostès degueren llegir als diaris, el senyor Roland Dumas (fill de pare afusellat pels nazis, home de confiança de Mitterrand, advocat de Picasso i de Pavarotti, amic de Genet, de Lacan i de Muhammar al-Gaddafi, amb esposa i amant estables i múltiples amigues inestables, ministre d’Afers Estrangers, president del Tribunal Constitucional, etc.), es trobà en greus dificultats judicials per un petit afer de comissions, de quan era ministre i la seua amiga Christine Deviers Joncour treballava per compte d’una empresa constructora de vaixells de guerra. Cosa de categoria: la de l’amiga, esplèndida senyora, i la del negoci de les fragates. La senyora va publicar un llibre, *La putain de la République*, de títol memorable, on explicava les peculiaritats del cas. Abans, el senyor Dumas tenia una altra amiga, Nahhed Ojjieh, viuda d’un traficant àrab d’armes i filla del general Tlass “el Sanguinari”, ministre de Defensa de Síria, però això és un altre tema. Ara vostès comparen tot això (més uns foscos assumptes de les herències de Picasso i de Giacometti, més una fosca relació amb Katia la Pèl-roja, *madame* d’un il·lustre bordell de París, i alguns altres detalls) amb el cas de Roldán, amb el de Mario Conde, o amb el banal estafador de Gescartera i els seus patètics còmplices. Comprovaran la infinita distància, l’abisme qualitatiu, i la teoria amb què començava aquesta història. Segons la qual, a Espanya, ningú no escriurà mai *La puta del reino*.